PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ARES — kun for medlemmer

Nr. 209, onsdag 28. januar 1998



REDAKSJONELT

Og så er vi da tilbake til god, gammel, før-industriell teknologi igjen. Nå har da i det minste dette eksemplaret av arten rettetast, heldigvis - uten denslagsa "moderne" innretninger blir det jo noe bortimot umulig å uttrykke seg skriftlig på en konsistent og fornuftig måte. Det værste er dog lyden, det er nok dessværre fremdeles ingen som har funnet opp en lydløs skrivemaskin. Sukk.

Vel, så sitter man da her igjen, i forsåvidt velkjente lokaler, men denne gangen omgitt av bilder av søte, små bøllefrø, som da presumtivt tilhører en av de som vanligvis bruker denne kværna til å fylle ut fraktdokument og tollpapirer. Vel, denne gangen har vi i det minste ikke sett stort til de krefter som vanligvis prøver å forhindre utgivelsen av den hærværende blekke. De har - av en eller annen for oss ukjent grunn - denne gangen nøyd seg med å bevirke at en laserskriver gir seg til å trykke halve bokstaver på enkelte linjer - noe som forsåvidt kan være irriterende nok.

HUSK: INNBETALINGSFRIST TIL WINTERCON / VINTERKON 1. FBRUAR!

Malenkaja

Jenta fra Taigaen

Bjørnen.

Av Herman Ellingsen

Det var en gang en liten pike som bodde i en liten stue dypt inne i den dype skogen. Hun tenkte vel ikke så mye på at det var Taigaen som omgav henne, skogbeltet som strekker seg herfra til Vladivostokk, på den andre siden av Sibir. For Malenkaja var skogen hele verden, hun kjente nok verken de åpne stepper eller det store havet, for ikke å snakke om de store byene.

Denne lille piken tilbrakte gjerne de lange sommerdagene ute i skogen, forsvant ut så snart solen rant, og kom ikke tilbake før kvelden seg på – hvis hun kom hjem i det hele tatt. Om sommeren hendte det nesten like ofte at hun foretrakk å overnatte ute i skogen. Niste brød hun seg sjelden om å ta med, hun hadde tidlig lært å høste av skogens rikholdige spisskammer. Og hvis hun først skulle ta med seg niste, ble det gjerne med noen strimler tørket kjøtt som hun kunne tygge på mens hun lå i skjul og observerte et eller annet dyr hun helst ikke ville forstyrre.

Ofte tok Malenkaja med seg lillesøsteren sin, Krasny, på ekspedisjonene sine. Hun foretrakk å bære ungen med seg, fremfor å sitte hjemme og passe henne. Og det var slik hun kom opp i historien med bjørnen.

Malenkaja hadde funnet en stri elv full av gytemoden laks på vei opp til gyteplassene. Et så fristende måltid kunne ikke syvåringen la gå seg forbi, så hun skar av en egnet grein, og bandt kniven sin fast i den. Deretter la hun fra seg Krasny inne på elvebredden, mens hun selv vasset ut i vannet. Men mens Malenkaja prøvde å snike seg innpå en laks, kom en bjørn ned til elven. Den hadde vel gjerne planlagt å fange en laks eller tre selv, men når det nå lå en fristende lunch på bredden, så kunne vel ikke bjørnen unnlate å ta en titt.

Malenkaja var bare millimetre fra å spidde den første laksen, når det oppfattet hva som foregikk, og kom seg i sikkerhet. Malenkaja sukket, og rettet seg opp i ryggen igjen. Plutselig oppdaget hun hva som foregikk inne på bredden, og satte i et skrekkinngytende hyl, så den stakkars bjørnen bare ble stående forfjamset, og lure på hva slags skrømt som nå gikk løs. Før bjørnen kom seg fra forskrekkelsen, og fikk summet seg til å løpe sin vei, var Malenkaja over den. Først prøvde jentungen å stikke bjørnen med kniven, men det varte ikke lenge før hun fikk roet seg tilstrekkelig ned til å skjønne at hun måtte skjære over strupen på bjørnen. Det hjalp nok litt at bjørnen i mellomtiden hadde rukket å sette klørne i låret hennes.

Etter at hun hadde sjekket at bjørnen ikke hadde rørt Krasny, og bundet for sine egne sår, satte Malenkaja i gang med å tappe blodet av bjørnen. Etter å ha drukket seg mett på blodet, lot hun Krasny få så mye som hun ville ha. Deretter helte hun blod i en flaske som hun hadde brukt til melk til den lille, slik at hun hadde noe å mate henne med, hvis hun ble sulten igjen før de rakk hjem. Resten av blodet måtte hun bare se renne i jorden. Når dette var gjort, ga hun seg til å flå og partere dyret, og til slutt frakte det hjem.

Senere skar Malenkaja bjørnekjøttet i tynne strimler som hun hang til tørk, før hun satte i gang med å garve bjørnefellen. Av bjørnepelsen lagde hun senere varme støvler og kapper til seg selv og Krasny, og disse kappene ble så varme og behagelige at barna kunne ligge ute i skogen en natt, selv i den verste sprengkulda, bare de tullet kappene godt rundt seg. Og det hendte det gjerne at de gjorde.

EX CATHEDRA

Det skal ihvertfall ikke kunne sies at foreningen vår mangler tiltak og tæl. Til tross for at det kunne vært en bedre oppslutning om møtene, til tross for en del andre faktorer som kunne tenkes å skape usikkerhet ved driften fremover, så kjører vi friskt i vei i det nye året, og satser bl.a. på nye programinnslag, intensivert PR- og verveinnsats, og en minikongress akkurat i overgangen februar-mars (VinterKon eller Wintercon, avhengig av hvilken rettskrivning man tror på). Men skal denne foreningen ha en fremtid, så er det utvilsomt behov for både nye aktiviteter og det vi kan kalle for friskt blod — uten å ville forsøke å sette evt. vampyrer i leserkretsen vår på gode ideer...

Vi regner oss for et kraftsentrum i spillhobbyen, men da kan det nok også være en fordel å få litt større bredde og dybde i virksomheten, f.eks. ved å rekruttere flere interesserte deltagere på møtene våre. Ikke bare skaper det bedre stemning i lokalene våre, men større fremmøte på onsdagstreffene vil også formodentlig medføre mer aktivitet av ulike slag. Kanskje det t.o.m. kommer til å bli flere som skriver for PHOBOS! Men foreløpig er alt dette ren fremtidsmusikk, og vi må klare oss med begrenset oppslutning. Kanskje noen av **dere** kjenner folk som kan tenkes å være interessert i å ta en nærmere titt på hobbyen våre? Direkte rekruttering (**word-of-mouth**) er tross alt en av de mest effektive og rimelige formene for reklame man kjenner.

Og om den som leser dette ikke har noen umiddelbar kandidat til å hale med seg en eller annen onsdag, er det likevel mulig at dere kan være til nytte for vervearbeidet vårt: Still gjerne opp for å spre propagandabrosjyren vår, evt. løpesedler/plakater for Wintercon e.l. Vi har nok av slikt materiell, og skaffer gjerne mer til de av dere som går tomme. Skal det bli noen fart i sakene, kan ikke styret stå for hele arbeidet selv!

Det er dessuten all mulig grunn til å oppfordre de av PHOBOS' lesere som befinner seg borte på Blindern om å ta en tur på Bjølsen en gang iblant, om dere skulle ha tid til en spilldag til enkelte uker. Vi har et bredt utvalg av nye spillopplegg, som det vil bli reklamer for her i vårt felles medlemsblad. Ellers kommer vi jo gjerne tilbake med mer stoff om ting som skjer oppe hos oss, og vi har dessuten en formidable interesse for å få flere til å komme med stoff til bladet. PHOBOS er jo (som dere vil ha sett i nyere numre) helt åpent for bidragsytere av alle slag, selv om det ikke er garantert at vi tar imot absolutt hva som helst. Vi håper ihvertfall at det skal la seg gjøre å opprettholde utgivelsestakten i året som kommer, og kanskje forbedre produktet en del. Den som leser, får se!

Johannes H. Berg

“FERDEN MOT SESS”

av Jan Erik Storebø

(Dette er fortsettelsen på føljetongen om haugmannen Tris. Denne føljetongen har til nå gått i PHOBOS 206-208, og om man skulle mangle de numrene når dette skal leses, er det bare å kontakte redaksjonen, så forsyner vi dere gladelig med nye ex...)

IV

Følget fortsatte i taushet. Melin våget ikke å se bakover, men så bare forover. Hans tungsinn smittet på alle de andre. Selv når de stoppet for å spise snakket de ikke. Alt gikk bare automatisk. En hentet ved, en fyrte og så videre. Alt uten et ord. Selv skogen var taus, som om den også sørget over Gabars død. Raz hadde dødd, nå Gabar. Lå det en forbannelse over følget ? Skulle ingen nå frem ? etter et par dager nådde de Fjellene. De red over uten et ord. Men vel halvveis ble de stanset av fem fasier.
-"Hvem er dere ?" spurte lederen.
-"Tris, Sama og Melin" sa Sama.
-"Vet dere ikke at her er det avgifter ?" spurte lederen.
-"Hvordan skal vi vite det. Vi har aldri ridd her før" sa Sama.
-"Tydeligvis ikke. Ellers hadde dere visst at her driver Figo IV avgifter for alle som ferdes" sa lederen.
-"Og hvorfor gjør han det ?" spurte Sama.
-"Krig" sa lederen.
-"Krig ? Med hvem ?"
-"Heldigvis ingen ennå. Men det spørs om det holder seg"
-"Men hvem kriger da ?"
-"Østjordariket og Nordjordariket"
-"Hva ? Er dette sant ?"
-"Beskylder du meg for å lyve ?"
-"Selvfølgelig ikke. Men det er så utrolig"
-"Slutt å spørre og betal isteden"
-"Vi har ikke penger"
-"Da er vi nødt til å ta hestene"
-"Hestene får dere ikke"
-"Dere har ikke noe valg. Hit med heste.."
Mer rakk ikke fasilederen å si. Nå befant en pil seg i halsen hans, skutt fra Melins bue. Lederen falt om. De andre fasiene sprang.
-"Hva skal vi gjøre nå ?" spurte Tris.
-"Jeg må se etter min bror" sa Sama.
-"Og det er intet for meg her" sa Melin høytidelig. Så begynte de å bevege seg vestover for å komme ned fra fjellene. Men foran dem sto plutselig tretti fasier. Fire av dem hadde de møtt før.

-"Jaså. Dere trodde at vi var så dumme at vi ikke kom til å skjønne at dere ville prøve å komme ned her ?" sa den ene og smilte.
-"Ville ikke forundret meg" sa Sama surt.
-"Du regnet vel med at alle var like dumme som deg" sa den samme og alle lo.
-"Okei. Dere vil ha hestene. Ta dem !"
-"Vi ville ha hestene. Det var før dere fant det beleilig å sende en av oss til en tidlig grav"
-"Så ung var han ikke"
-"Ti stille, ordkløver. Dere har æren av å være Figo IV's gjester"
-"Er du Figo IV ? For noen konger dere fjellfolk har"
-"Selvfølgelig er jeg ikke Figo. Vi skal kun bringe dere til Figo". Følget ble pent nødt å følge med. Først red de et stykke nordøst. Så bar det inn i en hule. Hulen bar stadig nedover. Det ble mørkt. De måtte snakke med hverandre for å holde kontakt. Men endelig var de der. Det var en stor opplyst sal. Foran dem befant kongen seg på sin trone. Ved hans side nær familie. Ved huleveggen sto den trofaste garden. De stirret mistenksomt på gjestene.
-"Herre konge, her er de" sa den ene fasien og bukket. Kongen nikket og gjorde tegn på at de skulle gå.
-"Så dere er overtrederene" sa kong Figo.
-"Ja, kanskje det herre konge, men du må huske på at vi trengte hestene og dine avgiftsinnkrevere ville ikke la oss beholde dem. Dermed var konflikten uunngåelig" sa Sama.
-"kanskje det, men jeg kan likevel ikke la dere bare slippe unna. Hva slags konge ville jeg vært da ?"
-"Så ta da hestene"
-"Det var jo ikke mer enn dere skulle gi fra dere. Det er vel ingen straff ?"
-"Herre konge, for oss er det litt av en straff'
-"Hvem av dere var det som skjøt dette allerede berømte skuddet" sa Figo avfeiende.
-"Det var Melin her" sa Sama og pekte.
-"Du er en dyktig skytter" sa Figo.
-"Takk" sa Melin.
-"Ingen grunn til å takke. Det var intet kompliment, men en konstantering" sa Figo.
-"Herre konge, hva nå straffen blir så.." startet Sama.
-"Hysj" sa Figo.
-"Jeg har bestemt straffen. Jeg kunne trenge en dyktig skytter. Melin, var det navnet ? Det er bruk for deg her" sa Figo.
-"Konge" begynte Sama, men diskusjonen var ferdig. Det var bare å gå.

-"En nydelig ferd du steller i stand her, haugmann. Raz død, Gabar død, og nå Melin borte" sa Sama. Tris svarte ikke. De fortsatte å gå. I taushet bar det ned fjellene. Ned mot Satirna. Der tok de avskjed. Men avskjeden var kortere enn de trodde. Samas slektning var nemlig død. Dermed skulle Sama til Sess for å fortelle familien. Det virket nesten som om de som ikke falt fra ble nødt til å fullføre turen.
-"Denne krigen forstår jeg ikke mye av" sa Sama. Tris forholdt seg taus.
-"Det er utenkelig at representantene for folket i østjordariket skulle ønske krig. De har jo intet å tjene på det. Det må altså ha vært Sassa XXII som startet krigen. Men hvorfor ? Noe alvorlig må ha hendt. Hør, jeg foreslår at vi slår oss sammen med andre som skal til Sess. Det er krig og utrygge tilstander" sa Sama. Tris måtte bare samtykke. Etter en stund hadde de funnet noen som også skulle til Sess. En sørjordamann kalt Hebar. En fasi kalt Fiil.
-"Det er nok ikke så farlig. De kjemper mest ved grensen" sa Hebar.
-"Ja, vi får nok tid til å dra til Sess og tilbake før noe som helst hender" sa Fiil.

-"Jeg håper da virkelig det. Men for sikkerhets skyld bør vi skynde oss" sa Sama. Og før dagen var omme var de på vei. Nå begynte tungsinnet virkelig å ta på Tris. Men han hadde ikke noe valg. De passet på å forhøre seg om hvordan krigen gikk mens de dro. Det gikk dårlig for nordjordariket. Sess lå ikke så langt borte fra grensen så de begynte å bekymre seg. Nordjordariket hadde tapt tre slag på rad med store tap. Hvordan Sassa 12 kunne funnet på å erklære krig gikk utover alles forstand. Det var ikke til å unngå at de kom over "ververe" underveis. I begynnelsen var det bare å si at de ikke kom fra nordjordariket. Men etter hvert ble det ikke fullt så enkelt. En dag støtte de på 6 ververe som ikke ga seg så lett.
-"Jeg ser dere ikke har uniform" sa lederen.
-"Det har heller ikke dere" sa Sama spydig. Han var klar over at noen ble ververe for å slippe soldattjeneste.
-"Kan være, men vi gjør i det minste noe for Sassa 12" sa lederen.
-"Men vi er ikke fra nordjordariket. Vi er landforskjellige som skal til Sess" sa Sama.
-"Ja, det har jeg ikke noen problemer med. Til Sess skal dere. Men i uniform !" sa lederen.
-"Er dette nødvendig. Vi sier at vi er landforskjellige, vi kommer ikke fra dette landet. Tror du meg ikke ?" sa Sama.
-"Jo, jeg tror deg. Men vi får penger for hver vervet uansett hvem han er. Så dere får skrive under !" sa lederen.
-"Så mye kan dere umulig tjene" sa Sama.
-"Nei, men det holder oss unna fronten" sa lederen. Dermed trakk de 6 nordjordamennene opp sverdene sine. Sama trakk opp slik, det samme gjorde Hebar. Fiil trakk opp et virkelig kunststykke av et sverd som var verdig en konge. Før noen rakk å gjøre noe hadde Fiil hugget hodet av den som dristig sto fremst. Sama hoppet frem. Med et elegant sverdslag hugget han av hodet på to. De tre andre hadde fått nok. De løp som om det var stygginger etter dem.
-"For et slag. Du må minst være kongelig" sa Fiil. Sama fikk et forskremt uttrykk i øynene.
-"Ikke tull. Han er vel ikke kongelig" sa Hebar. Sama fikk et vanlig uttrykk. Dermed fortsatte ferden som vanlig. Men etter en stund kom de til en landsby østjordamenn hadde rasert.
-"Krigen er ikke langt unna" sa Hebar. Sama nikket trist. De andre gjorde ingenting. Det var da det spratt opp av ruinene en flokk utsultede jordamenn.
-"Mat ?" spurte en av dem. Han satt på sine knær og holdt frem hånden. Det var et kvalmende syn.
-"Beklager, vi har ikke en gang nok til oss selv" sa Sama.
-"Mat" skrek tiggeren. Han sto opp og pekte på Sama og sa : -"Mat". Som på kommando viste et dusin mennesker seg. Ruinene myldret plutselig av sinte, utsultede jordamenn. De så rett på dem og sto klare til å løpe.
-"Ubarmhjertige gravmann" sa Hebar forskrekket. Stadig flere jordamenn viste seg i ruinene. Den eneste måten å komme seg unna dette på var å bløffe.
-"Vi har ikke mat" sa Fiil. Etter at han sa det tenkte han for seg selv at det hadde vært bedre å ha sagt "vi ER ikke mat". For sulten sto skrevet på disse jordamenns kropper. De måtte ha vært offer for en tidlig beleiring, og nå hadde de ikke styrken til å dra å finne mat en gang. Åkrene lå brente, skogen hugget opp for å skaffe materialer. Det var en ødeleggelse uten like. Jordamennene begynte sakte å komme nærmere. I armene hadde de buer som gjorde det umulig å flykte. Men akkurat da begynte det å styrtregne. Jordamennene hylte. De hadde ikke en gang styrken som var nødvendig for å holde seg på bena igjen. De forsøkte å gjemme seg for regnet. Noen bare falt sammen. Følget jublet og gikk videre. Det var som om en høyere makt hadde tatt hånd om dem.

Uten større problemer kom de frem til Sess. Tris følte seg nå bedre. Han hadde i det minste nådd frem. Det kunne han trøste seg med. Et smil lekte på hauliens lepper. Derfor var det

vanskeligere å takle nyheten som nådde han : Sessfjellet var nå forbudt område. Hæren forberedte forsvar der.
-"Det gjør vel ikke noe" sa Hebar.
-"Nå kan du besøke familien eller hva du nå skulle gjøre" sa Fiil. Tris forsto at han ikke ville få mer hjelp med mindre han begynte å snakke sannheten.
-"Hør her : jeg har ikke vært helt ærlig når det gjelder mine hensikter. Jeg kommer her for å hente en skatt og skatten er på Sessfjellet" sa Tris. Alle lo. Så Tris måtte fortelle alt og tilby dem en andel. Etter det ble alle alvorlige. De bestemte seg for å dra opp til fjellet samme natt. Sessfjellet var ikke spesielt godt bevoktet. De hadde likevel store problemer. Den første vaktposten passerte de uten problemer. Men nå ble det vanskeligere, for nå hadde de også vaktposter i ryggen. Veldig sakte bar det oppover. da de endelig var fremme, åpenbarte en veldig skatt seg. Det var mer enn de hadde drømt om. Grådig forsynte de seg (utenom Tris som var mer nøysom). Sama tok selv Walis sverd. Noe som virket betydningsløst i øyeblikket. Da de skulle til å gå ut igjen viste en vakt seg. Vakten spurte om hva de gjorde der. Men etter dette tok han selv en titt på skatten og ble trollbundet. Fiil hugg raskt av vakten hodet. Etter dette skyndte de seg ut og ned fjellsiden. Til deres store forbløffelse gikk det uten problemer. Vel i byen splittet de seg og gikk hver sin vei. En ting historien taler lite om er Tris' forskrekkelse da han oppdaget at han hadde mistet skatten og hans ferd tilbake hvor han ble drept av vaktene av Sessfjellet.

SLUTT